

ΑΝΑΦΟΡΑ

Προς το Συνήγορο του Πολίτη

1. ΑΤΟΜΙΚΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ

ΟΝΟΜΑ: **ΑΝΤΩΝΙΟΣ**
ΕΠΩΝΥΜΟ: **MARTINHS**
ΟΝΟΜΑ ΠΑΤΡΟΣ: **ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ**
ΠΡΟΣΩΡΙΝΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ: **Λ. ΒΥΡΩΝΟΣ 31, ΒΟΛΟΣ, ΤΚ 38333**
ΑΡΙΘΜΟΣ ΔΕΛ. ΑΣΤΥΝ. ΤΑΥΤΟΤ: **T 958646**
ΤΗΛΕΦΩΝΟ: **6976887021**
EMAIL: antoniosmartinis@gmail.com

2. ΔΗΜΟΣΙΑ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΣΤΗΝ ΟΠΟΙΑ ΑΝΑΦΕΡΕΤΑΙ Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ
ΕΙΣΑΓΓΕΛΙΚΕΣ ΑΡΧΕΣ

3. ΠΑΡΑΝΟΜΗ ΑΠΟΤΑΞΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ

4. Το ουσιαστικό της υποθέσεως

κ Συνήγορε του πολίτη,

αν και προτείνεται η σύνταξη των αναφορών να είναι όσο το δυνατόν πιο σύντομη, δυστυχώς στην περίπτωση μου και λόγω της εξαιρετικής ιδιαιτερότητας της υποθέσεως, είμαι υποχρεωμένος για να κατανοήσετε με ακρίβεια τα τυπικά της στοιχεία, να σας εξηγήσω καταρχήν την ουσία της κι όλο το ηθικό δικαιολογητικό της υπόβαθρο, το οποίο μπορεί μεν να είναι μακροσκελές, αλλά είναι το μόνο που θα σας διευκολύνει αφάνταστα, στην κατανόηση και όλων των τυπικών της στοιχείων, που ακολουθούν στην παράγραφο 5.

Από την πρώτη κιόλας μέρα που εντάχθηκα στο σώμα της Ελληνικής Αστυνομίας και σ' όποια υπηρεσία κι αν παρουσιαζόμουν, το πρώτο πράγμα που είχα ν' αντιμετωπίσω πάντα με τους διοικητές μου και κατά δεύτερο λόγο με το υπόλοιπο προσωπικό, ήταν το απίστευτο μένος τους για τα πολιτικά μου φρονήματα, τα οποία ναι, ναι, ναι, τα προσδιόριζε απλώς και μόνο η χρονολογία της κατατάξεώς μου στο σώμα, ήτοι το 1989 επί κυβερνήσεως ΠΑ.ΣΟ.Κ.! Αυτό και μόνο τους αρκούσε! Δεν θέλανε τίποτ' άλλο, τίποτα! Αυτό, τέλος.

Η πιο χαρακτηριστική απ' όλες τις περιπτώσεις, ήταν εκείνη στο Α.Τ. Αρτέμιδας (Λούτσας), την πρώτη μου υπηρεσία από την έξοδο της σχολής. Όταν έμενα λοιπόν στην Αθήνα στον ξάδερφό μου, πάντα την επομένη ημέρα, ο

γραμματέας προγραμματίζε την εκτέλεση της υπηρεσίας μου στη Λούτσα. Κι αυτό σήμαινε πρακτικά, 3 έως 4 ώρες πλέον της οχτάωρης υπηρεσίας, στο δρόμο λόγω αστικών συγκοινωνιών!

Κάποια στιγμή αφού είδα κι αποείδα, αναγκάστηκα και μετακόμισα στον πάνω όροφο του τμήματος, όπου υπήρχαν κοιτώνες για το προσωπικό. Μόλις το 'κανα αυτό, ο γραμματέας άρχισε να με στέλνει καθημερινά για μέτρα τάξης, όσο μακρύτερα γινόταν στην Αθήνα. Κι αν έμενα το βράδυ εκεί στον ξάδερφό μου, την επομένη προγραμματίζε την υπηρεσία μου στη Λούτσα. Κάποια στιγμή εκνευρίστηκα τόσο πολύ, που σχεδόν ήμουν έτοιμος να τον σαπίσω στο ξύλο και πριν το κάνω, τον ρώτησα: «Γιατί με ταλαιπωρείς έτσι βρε ηλίθιε»; Και μου απαντάει αφοπλιστικά: «Για να μάθεις να ψηφίζεις υγιεινά»!!!, δηλαδή Νέα Δημοκρατία!!! ... Και η τόση ηλιθιότητα που τον έδερνε, με σόκαρε τόσο πολύ, που ... γλίτωσε και το ξύλο! ...

Παρ' όλ' αυτά όμως, όταν άρχισα ν' αντιλαμβάνομαι το τι γινόταν εκεί με τα αυθαίρετα και πανικόβλητοι έψαχναν απεγνωσμένα να με ξαποστείλουν, διόλου δεν τους ένοιαζαν τα κοινωνικά μου φρονήματα και με την πρώτη απόσπαση που ζητήθηκε για την φρουρά του Μητσοτάκη στη Γλυφάδα, μου κάνανε και τεμενάδες για να φύγω! Κι επειδή κι εμένα μου 'χαν γυρίσει τ' άντερα μαζί τους, πήγα στον Μητσοτάκη.

Οι συνάδελφοί μου όμως εκεί, στην αρχή ήτανε σίγουροι πως είχα πάει από κάποια πολιτική και κομματική επιλογή, ή εύνοια! Όταν όμως άρχισαν να καταλαβαίνουν τι είχε γίνει κι ενημερωθήκανε και για το πιστοποιητικό κοινωνικών μου φρονημάτων, κουμπώθηκαν κι άρχισαν να τους ενοχλούν διάφορες ερωτήσεις μου, όπως πχ για κάποιον που κυκλοφορούσε σχεδόν κάθε μέρα με διαφορετικό όπλο κι εγώ ευλόγως αναρωτιόμουνα: «μα ποιος διάολος γραμματέας βρίσκεται στη διάθεση αυτού του τύπου και του αλλάζει κάθε μέρα το όπλο, όταν εγώ χιλιοπαρακαλάω τον δικό μου να μου το κρατήσει όταν φεύγω με άδεια, όπως προβλέπεται εξάλλου απ' τους κανονισμούς κι αυτός από τη βαρεμάρα του τάχα, αρνιέται να μου το κρατήσει κι αναγκάζομαι με όλους τους επαγόμενους κινδύνους, να το παίρνω μαζί μου»!!!;;; ...

Έτσι κάποια μέρα όταν υπέδειξα στον επικεφαλής αστυνόμο της φρουράς, ότι από την πλευρά του σπιτιού του Ωνάση, υπήρχε ένα τυφλό και πολύ επικίνδυνο σημείο για τρομοκρατική ενέργεια εναντίον του Μητσοτάκη, την επομένη μέρα βρέθηκα στο Α.Τ. Γλυφάδας! ... Αυτό θα πει Αστυνομία!!! ...

Το πιστοποιητικό κοινωνικών φρονημάτων μου λοιπόν, έφτανε πάντα πριν από μένα για μένα, σε κάθε υπηρεσία. Έτσι ακριβώς έφτασε και στον Βόλο για να έρθουμε σιγά σιγά και στην υπόθεση που αφορά η αναφορά μου. Αντιμετώπιση απaráλλαχτη, μόνο που εδώ δεν υπήρχαν οι τεράστιες αποστάσεις για να με ταλαιπωρήσουν, οπότε εκμεταλλεύονταν τα παιδιά μου!

Επειδή δούλευε κι η πρώην σύζυγός μου στο Νοσοκομείο κι αντικειμενικά, είχαμε εντονότατο πρόβλημα με τη φύλαξη των παιδιών μου, τους ζητούσα να με βάζουν αντίθετες ώρες υπηρεσία, απ' αυτές που εργάζονταν η σύζυγός μου, το πρόγραμμα της οποίας ήταν εβδομαδιαίο. Και ναι μεν το κάνανε για να τους είμαι κι υποχρεωμένος από πάνω, αλλά πάντα με τέτοιον πρόστυχο τρόπο, ώστε να χρειαζόμαστε κάποιον κάθε μέρα για μια δυο ώρες τα χαράματα, το μεσημέρι, ή το βράδυ. Που να τον βρούμε; Δηλαδή όταν τελείωνε η σύζυγός μου πχ στις 7:00 πμ, εμένα με βάζανε υπηρεσία από τις 6:00 πμ! Έτσι ενώ φαινότανε πως τάχα μ' εξυπηρετούσαν και μάλιστα, προνομιακά έναντι των άλλων συναδέλφων, εγώ έτρεχα

και δεν έφταναν! Έφευγα γρήγορα από το σπίτι, πήγαινα με τον συνάδελφο οδηγό του περιπολικού στην Α.Δ. Μαγνησίας, χρεωνόμωνα ασύρματο κι από κει στο σπίτι στα παιδιά, με την ψυχή στα δόντια και να τρέμω μην τυχόν προκύψει κάτι μέχρι να τελειώσει η σύζυγός μου. Ώσπου κάποια μέρα βρήκαμε τον άρρωστο γιο μου πλημυρισμένο στον εμετό και τους ξεκαθάρισα, πως αν μου πάθουν κάτι τα παιδιά, ούέ κι αλίμονό τους ...

Όσο για τη δουλειά, όποιον θέλανε να ... στριμώξουν για οποιονδήποτε λόγο, πάντα στέλνανε εμένα που δεν ήμουν υποχρεωμένος σε κανέναν και για τίποτα. Κι επειδή όλοι όσοι είχανε ... παρτίδες με την αστυνομία στον Βόλο, με ξέρανε ποιος είμαι, οφείλω να τους το αναγνωρίσω, πως με σεβόντουσαν υπέρ του δέοντος! Μέχρι και τα ρεμάλια της νύχτας, όταν κάποια στιγμή τους ζήτησαν να με τρομοκρατήσουν κι εν ανάγκη, να μου ρίξουν και κανένα χέρι ξύλο, μαζεύτηκαν ένα ξημέρωμα καμιά τριανταριά σε κάποιο μπαράκι που παραβίαζε μονίμως το ωράριο, προφασίστηκαν ότι κάποιος τσιγγάνος τους τράβηξε όπλο, μας καλέσανε, πήγαμε, με στριμώξανε ασφυκτικά σε κάποιο ασανσέρ κι όταν κινήθηκα για ν' απεγκλωβιστώ, αυτός που είχε αναλάβει να μου ρίξει την πρώτη, έριξε μια γροθιά στον τοίχο για να με προκαλέσει. Γύρισα όμως εξαιρετικά αποφασισμένος, τον κάρφωσα κυριολεκτικά με τα μάτια μου, τον ρώτησα «συμβαίνει κάτι»; και τ' αλάτι, είδε τα δάχτυλά μου να χαϊδεύουν το περιστροφικό και κατάλαβε πως δεν υπήρχε καμιά περίπτωση, τουλάχιστον εν υπηρεσία να μ' ακουμπήσει οποιοσδήποτε κοπρίτης! Τους έκανε νόημα και ανοίξανε διάδρομο σαν τιμητικό άγημα για ν' αποχωρήσω... Κι αυτό το θυμούνται ακόμα με σεβασμό τα παλικάρια ...

Πάμε τώρα και στην επίμαχη στιγμή. Ένα βράδυ, μ' εντολή του κέντρου, πήγαμε για έλεγχο παραβίασης ωραρίου στο νυχτερινό κατάστημα (μπουζουξίδικο) «Σούσουρο» επί της Αντωνοπούλου 17, μεταξύ Ιάσονος, Δημητριάδος. Μαζί μας είχαμε κι έναν υπαστυνόμο. Επειδή η διαδικασία ήταν πάρα πολύ απλή, τους άφησα να πάνε οι δυο τους κι εγώ τους περίμενα στο περιπολικό. Πέρασε όμως πολλή ώρα και δεν έλεγαν να κατέβουν. Ούτε όμως φαινόταν να συμβαίνει και κάτι. Δε μπορούσα όμως ν' ανησυχώ άλλο κι ανέβηκα κι εγώ να δω τι συμβαίνει.

Βρήκα τον οδηγό στην πόρτα στα χαμένα το παιδί, να παρακολουθεί άναυδος τον υπαστυνόμο, που είχε στήσει κουβέντα με το προσωπικό. «Τι κάνεις εδώ βρε»; του λέω. «Να, δε βλέπεις μου λέει»; Πιστεύοντας ότι είχαν τελειώσει τους τακτικούς ελέγχους, μαζεύω τον υπαστυνόμο, δίνω την εντολή στο προσωπικό ν' αδειάσει αμέσως το μαγαζί και τον υπεύθυνο να μ' ακολουθήσει γρήγορα στο τμήμα.

Πήγαμε στο τμήμα κι επειδή ο συλληφθείς δεν θυμόταν ακριβώς τα στοιχεία του ιδιοκτήτη, πήγα στη γραμματεία, πήρα το φάκελο του μαγαζιού και πηγαίνοντας προς τον αξιωματικό υπηρεσίας, για να τον διευκολύνω, τον άνοιξα στο σημείο της άδειας του καταστήματος. Και τότε έκπληκτος, βλέπω πως στην άδεια, η διεύθυνση του καταστήματος δεν ήταν στην Αντωνοπούλου 17, αλλά στην Δημητριάδος 17! Ρωτάω τον συλληφθέντα τι συμβαίνει κι αυτός, μου απαντάει, πως «ήτανε ορθογραφικό λάθος από τους υπαλλήλους του δήμου». Μόλις όμως αντιλήφθηκε, ότι εγώ τα καλαμπούρια δεν τα σήκωνα καθόλου, γυρίζει απότομα, αρπάζει το τηλέφωνο, τηλεφωνεί σε κάποιον, του λέει απλά και μόνο «έλα έχουμε πρόβλημα» και το κλείνει. Τον αγριοκοιτάζω και τον ρωτάω: «έχει γούστο να υπάρχει κι άλλο μαγαζί στην Δημητριάδος 17»; Αυτός μαζεύτηκε κι εμένα άρχισε να με τρώει η περιέργεια.

Σ' κείνη την περιοχή όμως, δεν θυμόμωνα κάποια προβληματική περίπτωση. Επειδή όμως δεν ήμουν και σίγουρος, πήρα τον οδηγό και πήγα να το ελέγξω. Κι

όντως, εκεί βρισκόταν το μπαρ «Alexanter»! Ήταν όμως χαράματα πια κι ήταν κλειστό. Γύρισα στο τμήμα κι ο αξιωματικός υπηρεσίας σα να μη συνέβαινε τίποτα, είχε ετοιμάσει έτσι χα χα και χου χου τη μήνυση και μου ζητούσε μάλιστα να του την υπογράψω. Του ξεκαθάρισα ότι εγώ, εάν δεν διευκρινιστεί το θέμα της αδειάς δεν υπογράφω και περίμενα να 'ρθει ο γραμματέας. Είχε πάει όμως 7:00 απ' τις 6:00 που είχα σχολάσει, η σύζυγός μου έπρεπε να πάει στη δουλειά της κι εγώ να μείνω με τα παιδιά, οπότε αναγκάστηκα να φύγω, αλλά δεν θυμάμαι σίγουρα, αν υπέγραψα τη μήνυση ή όχι. Περίμενα κάποια στιγμή το πρωί να μου τηλεφωνήσουν για να οδηγήσω τον συλληφθέντα στο αυτόφωρο, δεν είχα που ν' αφήσω τα παιδιά και θ' αναγκαζόμουν να τα πάρω κι αυτά μαζί μου, ΕΛ.ΑΣ. το μεγαλείο σου! Αλλά κανείς δεν μου τηλεφώνησε!

Την επόμενη ημέρα είχα ρεπό και την άλλη που πήγα για υπηρεσία, ρώτησα τον γραμματέα τι έγινε με την άδεια του «Σούσουρου». Μου απάντησε ότι «το κανόνισε ο διοικητής» κι επειδή ήξερα ποιον έχω διοικητή, με ζώσανε τα φίδια. Εκείνη τη μέρα όμως έλειπε ο ίδιος κι απεύθυνα την ίδια ερώτηση, στο άλλο μπουμπούκι, τον υποδιοικητή Τζιωρτζιώτη. Και πήρα κι απ' αυτόν την ίδια απάντηση, «το κανόνισε ο διοικητής». Κι όταν ο διοικητής κανόνιζε, κάτι σκυλοβρωμούσε από πέρα, ως πέρα! ...

Δεν ξέρω κι εγώ πως μου 'ρθε και σκέφτηκα να ρίξω μία ματιά ακόμα στην άδεια, μήπως τυχόν είχα κάνει εγώ κανένα λάθος και δεν είχα δει αυτά που νόμιζα ότι είχα δει. Αρπάζω τον φάκελο του καταστήματος, τον ανοίγω και πάλι στην άδεια κι εκεί που πριν έγραφε Αντωνοπούλου 17, αυτό είχε διαγραφεί με στυλό, είχε προστεθεί Δημητριάδος 17 κι ως νόμιμη σημείωση, **«κατόπιν τηλ/κής επικοινωνίας με τον κ. Μαλαματίνη»**, προφανώς υπάλληλο του δήμου Βόλου! Δεν πίστευα στα μάτια μου!!! «Αυτό θα πει πάταξη της γραφειοκρατίας» σκέφτηκα! «Τι έγγραφο προς τον δήμο Βόλου και τι αηδίες; Σηκώνεις το τηλέφωνο, λες ότι είσαι ο τάδε διοικητής, οι άλλοι που σε ξέρουνε δεν χρειάζονται κάτι περισσότερο κι όλα ... ταχτοποιούνται!!! Απλά πράγματα. Ποιοι νόμοι και ποιες διατάξεις; Άμα είσαι διοικητής, εσύ είσαι κι ο νόμος»!!! ... Κι αυτό το αριστουργηματικό έγγραφο, δεν ήταν δυνατόν να μην το φωτοτυπήσω, για να το 'χω σε περίπτωση που κάποιος εισαγγελέας της προκοπής, ή της κακιάς ώρας, σκόνταφτε κάποτε πάνω στο «Σούσουρο», όπως πχ η ... περίεργη προστάτιδα πασών παρανόμων αξιωματικών, εισαγγελέας Δεληστάθη!!! ...

Κι όπως ήταν αναμενόμενο, αυτό τους πανικόβαλλε. Διότι αργότερα μου σφυρίξανε, πως το μπαρ «Alexanter», στην πραγματικότητα ήταν επένδυση ενός άλλου αξιωματικού της Α.Δ. Μαγνησίας και στην άδεια, φαινόταν για ευνόητους λόγους, η σύζυγος ενός μακρινού του εξαδέλφου νομίζω, Μελλομένη Αναστασιάδου. Κάτι ανάλογο δηλαδή, που πιθανότατα συνέβαινε με τα «Ψυγεία» στα Παλαιά κι αρκετά άλλα νυχτερινά μαγαζιά στον Βόλο.

Κι όλως συμπτωματικά!!!, λίγο καιρό αργότερα, όταν ήμουν σκοπιά στο τμήμα 10:00 μμ – 06:00 πμ, περνάει από μπροστά μου ένα αντιπαθέστατο άτομο, που είχε πολύ ιδιαίτερες σχέσεις με κάποιους αστυνομικούς κι ενώ ήξερε πόσο τον σιχαινόμουν, όπως κι αυτός εμένα φυσικά (αμοιβαία τα αισθήματα), ξαφνικά με χαιρετάει πολύ εγκάρδια!!! ... Κι αυτό, δεν μ' άρεσε καθόλου! Πέρασε η ώρα κι εκεί στη λήξη του νυχτερινού ωραρίου των νυχτομάγαζων, να σου το περιπολικό, μ' αυτό το άτομο μέσα. Κατεβαίνουν οι συνάδελφοι μαζί του και τους ρωτάω έντονα, αν είναι κρατούμενος. Ύποπτα δεν μου απαντάει κανείς τους και μπαίνω αμέσως σε κατάσταση επιφυλακής. Αυτό το άτομο και στο τμήμα, ... κάτι δεν πάει καλά! ...

Βγαίνω από τη σκοπιά και στήνομαι στην πόρτα του τμήματος, ώστε να ελέγχο έξω, αλλά μήπως τυχόν αρπάξω και καμιά κουβέντα από πάνω και καταλάβω τι συμβαίνει. Απόλυτη ησυχία όμως κι αυτό, έκανε ακόμα πιο ύποπτη την κατάσταση. Κι όπως ακριβώς το είχα υποψιαστεί, κάποια στιγμή αυτό το ... άτομο, πιασμένο χεράκι χεράκι με τη σύντροφό του που είχε έρθει να του κάνει παρέα κι έναν σερβιτόρο, κατηγορίζουν σα να μην τρέχει τίποτα τη σκάλα. Πάνω ήταν 1 υπαστυνόμος, 1 αρχιφύλακας και 2 αστυφύλακες. «Δεν είναι δυνατόν» λέω «να είναι κρατούμενος και να το σκάει μπροστά σε 4 άτομα! Δεν είναι δυνατόν!; Άρα δεν ήταν κρατούμενος! Και τι έκανε στο τμήμα, αναψυχή»;

Τον αρπάζω απ' το χέρι για να βρω μια ευκαιρία να διαπληκτιστώ μαζί του για να μας ακούσουν από πάνω κι αν ήταν κρατούμενος να ενδιαφερθούν, αλλά κανένα ενδιαφέρον από πάνω. Κι αφού δεν ήξερα τι ακριβώς ήταν, τρέχω στις σκάλες και φωνάζω στους άλλους «ρε τι ήταν αυτός και που πάει»; Κι ενώ πριν τον βλέπανε να φεύγει, μόλις αντιλήφθηκαν ότι τους κατάλαβα τι μου είχαν σκαρώσει, πετάχτηκαν τάχα μου ξαφνιασμένοι και κάνανε πως δήθεν τους ξέφυγε! Τρέχω μήπως τον προλάβω για να μου το πληρώσει πολύ ακριβά και τον βλέπω να στρίβει βόρεια στην Κουμουνδούρου. Από πίσω μου ερχόταν οι αστυφύλακες, τους λέω ότι έστριψε στη γωνία κι ενώ αν τρέχανε λιγάκι θα τον πιάνανε μ' εξαιρετική ευκολία, αυτοί μπήκαν στο περιπολικό τάχα μου και καλά προς καταδίωξή του!!! ...

Γέλασα πικρά με την ηλιθιότητά τους και το κατόντημα της υπηρεσίας κι έκανα να χωθώ στη σκοπιά να μην τους βλέπω στα μάτια μου. Δεν πρόλαβα και φτάνει από πίσω μου ο υπαστυνόμος. «Ρε Αντώνη» μου λέει, «σου 'φυγε»; «Τι είπες ρε μ@@@...» του απαντάω εκνευρισμένος, «τρέχα να τον μαζέψεις γρήγορα, μη σε ξηλώσω κι εσένα και τους άλλους μαζί ηλίθιοι. Άμα δεν ξέρετε να κάνετε τις βρωμοδουλειές σας, να μην τις κάνετε και προπαντός, ποτέ σε μένα. Άιντε να μη σας ...». Κι αφού ήξερα πολύ καλά τι του έλεγα κι αυτός, δεν είχε τίποτα να μου πει, έβαλε την ουρά του στα σκέλια, πήρε το αυτοκίνητό του, ή κάποιο περιπολικό δεν θυμάμαι και ψάχνει ακόμα τον φυγάδα!!! ...

Κάποια στιγμή ανέβηκα επάνω για τουαλέτα και περνάω απ' τον αρχιφύλακα. Οι άλλοι δεν είχαν γυρίσει ακόμα. «Δε μου λες ρε» του λέω, γιατί δε μου είπατε ότι είναι κρατούμενος για να 'χω κι εγώ το νου μου»; «Δε σου το είπανε»; μου λέει. «Όχι. Κι όταν έφευγε εσείς που το ξέρατε, τι κάνατε, που ήσασταν»; «Εγώ» μου λέει τραυλίζοντας «έγραφα το βιβλίο υπηρεσίας». «Ε και» του λέω, «η σκάλα είναι ακριβώς απέναντί σου, που είχες το νου σου; Κι ο υπαστυνόμος που ήταν»; «Στο γραφείο του, έγραφε την αναφορά του». «Κι οι αστυφύλακες»; «Ο ένας έγραφε κι αυτός την αναφορά του». «Τι γράφατε όλοι μαζί, πανελλήνιες!!!; ... Κι ο άλλος ο αστυφύλακας που ήταν»; «Στο μπαλκόνι νομίζω». «Με κρατούμενο στο σαλόνι κι αυτός στο μπαλκόνι!!!; ... Τι έκανε στο μπαλκόνι, παρακολουθούσε πότε θα ήμουνα εγώ απρόσεχτος για να τον διώξετε; Δεν φαινόμενα όμως στην πόρτα απ' το μπαλκόνι έτσι; ... Ηλίθιοι!» ...

Αυτά τα ωραία αντιμετώπιζα καθημερινά στο σώμα! ...

Κι αφού δεν τους έκατσε η κακοστημένη ελευθέρωση κρατουμένου και κάτι άλλα παρόμοια ηλίθια ενδιάμεσα, έπρεπε να βρούνε κάτι πιο ... πιασάρικο. Κι αφού δεν έκανα κανένα παράπτωμα, έπρεπε να το δημιουργήσουν πάση θυσία! Κι ο ανόητος διοικητής μου, που νόμιζε πως έχαιρε ιδιαίτερης καλύψεως άνωθεν, αγανακτισμένος εφηύρε την «αυθαίρετη αιμοδοσία»! Ναι, ναι, ναι, η εθελοντική αιμοδοσία γι' αυτόν τον ανεκδιήγητο ..., είναι πλέον και αυθαίρετη! Διεθνής πατέντα του διοικητή μου, με πλήρη πνευματικά κι εμπορικά δικαιώματα!!! ... Αμ πως!; ...

Το Πάσχα του 1999, με λεπτομέρειες θα αναφερθώ στην ανάλυση των τυπικών στοιχείων της αναφοράς, αιμοδοτήσα υπέρ της Τράπεζας Αίματος της ΕΛ.ΑΣ. κι όπως το είχε προσχεδιάσει προ καιρού ο δ-της μου και προφανώς όχι μόνος του, αρνήθηκε να μου χορηγήσει αμέσως όπως προβλέπονταν την 4ήμερη άδεια αιμοδοσίας, ήταν σωστά σίγουρος πως δεν υπήρχε καμία περίπτωση να ανεχθώ άλλο τα καπρίτσια του και πως εγώ θα έκανα την άδειά μου όπως ακριβώς προβλέπονταν από τις σχετικές διατάξεις περί αιμοδοσίας, οπότε ο διοικητής μου χαρακτήρισε αυθαίρετη την αιμοδοσία διότι δεν ζήτησα λείπει προηγουμένως την άδεια του για να αιμοδοτήσω, κάτι φυσικά, που από καμία διάταξη κι από κανένα απολύτως κανονισμό δεν προβλέπονταν, όπως αυθαίρετη χαρακτήρισε και τη νόμιμη απουσία μου!

Σε οργανωμένη συνεννόηση (σκευωρία) όμως με τον αστυν. δ-ντή Σαρρή και προφανώς και με κάποιους άλλους ομοίους τους, ζήτησε την πειθαρχική μου δίωξη για άρνηση εκτελέσεως διαταγής και αυθαίρετη απουσία. Και φυσικά όπως όλοι οι κοινόι εγκληματίες, δεν υπολογίσανε ούτε ως πιθανότητα τη δικιά μου αντίσταση! Κι έτσι όταν εγώ αγρίεψα, προσπαθώντας να καλύψουν τα προηγούμενα λάθη τους, συνεχώς με καινούρια, δεν άφησαν διάταξη για διάταξη του πειθαρχικού δικαίου και του Ποινικού Κώδικα απαραβίαστη! Η εντολή όμως είχε δοθεί από πάρα πολύ ψηλά, πως εγώ με οποιονδήποτε τρόπο, έστω και με παράνομο, έπρεπε ν' αποταχθώ άμεσα και ανεπιστρεπτί από το σώμα! Έφερα νέα ήθη λείπει!!! ...

Κι όντως, σε συνεργασία με τον θείο μου δικηγόρο και κατά παράβαση του **Π.Κ. άρθρου 233 περί απιστίας δικηγόρων** (αυτοί είναι συγγενείς!), δεν περιέλαβαν στο τελευταίο πειθαρχικό συμβούλιο την τελεσίδικη αθωωτική μου απόφαση από το Τριμελές Εφετείο της Λάρισας, η οποία εκείνη την στιγμή ήταν δεσμευτική για το πειθαρχικό συμβούλιο και το υποχρέωνε να διατάξει άμεσα, την ακύρωση όλων ανεξαιρέτως των αποτάξεων που μου είχαν επιβληθεί και την άμεση επανένταξή μου στο σώμα. Μετά την αθωωτική απόφαση όμως του Εφετείου, φρόντισαν τάχιστα και τροποποίησαν ακόμα και το προεδρικό διάταγμα που όριζε την δεσμευτικότητα των αποφάσεων των πολιτικών δικαστηρίων, ώστε να μη βρεθούνε μπροστά στη δυσάρεστη έκπληξη της επανένταξέως μου, κάποια στιγμή στο μέλλον και πάλι στην ΕΛ.ΑΣ.!

Κατόπιν όλων αυτών και χολωμένος βαρύτατα απ' αυτή την κατάπτυστη διαδικασία, ζήτησα την άμεση παρέμβαση του τότε υπουργού Προστασίας του Πολίτη Χρήστου Παπουτσή, για την επανεξέταση της υποθέσεως. Αυτός όμως δισταζοντας να δημιουργήσει τεράστιο θέμα με τη δίωξη τόσων και μάλιστα, υψηλόβαθμων αξιωματικών έως και του αρχηγού, με απρόβλεπτες υπηρεσιακές και πολιτικές συνέπειες, προτίμησε να το σκάσει από το υπουργείο και παραιτήθηκε τάχα, για την διεκδίκηση της αρχηγίας του ΠΑ.ΣΟ.Κ.

Έτσι κατέθεσα τον Ιανουάριο του 2012, μηνυτήρια αναφορά στον εισαγγελέα πρωτοδικών Βόλου, ο οποίος λόγω αρμοδιότητας, την παρέπεμψε απευθείας στην εισαγγελία Πρωτοδικών Αθηνών. Κι από τότε, μην την ξαναείδατεεεε!!!;;;

Τον Ιούλιο του 2012 όμως, μένοντας με τα τελευταία μου 50 €, σκέφτηκα πριν βγω στον δρόμο άστεγος αφού δεν υπήρχε άλλη λύση, να πραγματοποιήσω ένα μεγάλο όνειρο της ζωής μου κι ν' ανέβω στην κορυφή του Ολύμπου. Επειδή όμως είχα κατά νου τη λαίμαργη ανθρωποφαγία αυτής της κορυφής κι επειδή ήδη είχα καταφέρει να νομιμοποιήσω το **ΟΛΥΜΠΙΑΚΟ ΠΑΝΤΕΧΝΟΝ** (τους Ολυμπιακούς Αγώνες Τέχνης), σκέφτηκα πως εάν τυχόν μου συνέβαινε κανένα μοιραίο ατύχημα εκεί πάνω, προκειμένου να περάσει στα αζήτητα που συμβαίνουν εκεί τακτικά, ε

τουλάχιστον ας συνδέονταν κάπως με το **ΟΛΥΜΠΙΑΚΟ ΠΑΝΤΕΧΝΟΝ**, μήπως και προκαλούσε με απρόβλεπτο τρόπο και την πρώτη διοργάνωσή του. Έτσι έστειλα ένα σχετικό email μ' αυτό το σκοπό, αλλά για κακή μου τύχη, το είδε κι ένας γνωστός μου δικηγόρος από την Ελασσόνα, ο οποίος από επαγγελματική διαστροφή, σε συνδυασμό με πραγματικό φιλικό ενδιαφέρον, το ερμήνευσε βλακωδώς ως κίνηση απόπειρας αυτοκτονίας μου και ... μου τα 'κανε ρόιδο!!! ...

Ειδοποιήθηκαν τ' αδέρφια μου και προσέφυγαν στην Α.Δ. Μαγνησίας, για να τρέξουν να με σώσουν! Κι αυτοί με ανοιχτή και άκρως απειλητική τη μηνυτήρια αναφορά μου για τους εμπλεκόμενους αξιωματικούς, σκεφτήκανε πως ήταν χρυσή ευκαιρία να με βγάλουν από τη μέση, μία και καλή. Μόλις λοιπόν είδανε την αδερφή μου κι αντιλήφθηκαν ότι έχουν να κάνουν με κορόιδο πάνω σε τέτοια και γενικώς, νομικά ζητήματα, την δούλεψαν ψιλό γαζί που λέμε και την έπεισαν, πως επειδή η απόπειρα αυτοκτονίας είναι ποινικό αδίκημα και ποιος ξέρει τι άλλο της είπανε, η καλύτερη λύση για ν' αποφύγω τις όποιες νομικές συνέπειες, ήταν να με συλλάβουν και να με κλείσουν με την έγκριση της οικογενείας μου, σε ψυχιατρική κλινική. Κι αυτή μη έχοντας εμπειρία από ελληνική δικαιοσύνη, αστυνομία και ιατρική, πείστηκε και υπέγραψε την ψυχιατρική μου καταδίκη!

Όταν έφτασα στο καταφύγιο Ζολώτα και χωρίς ακόμα να έχω την παραμικρή ιδέα για το τι γινόταν πίσω μου, κάποιος γερμανός είχε τραυματισθεί στην κορυφή και σηκώθηκε ελικόπτερο για να τον παραλάβει. Το ελικόπτερο όμως, έκανε ανορθόδοξη παράκαμψη και πέρασε σχεδόν πάνω από το καταφύγιο. Και μου έδωσε την εντύπωση εκείνη τη στιγμή, ότι με παρακολουθούσε. Μη έχοντας κάνει όμως το παραμικρό για ν' ασχολούνται κάποιοι πιλότοι μαζί μου, γέλασα με το αστείο φαινόμενο, «μου φάνηκε» σκέφτηκα και το προσπέρασα χαριτωμένα.

Την επομένη όμως ανεβαίνοντας προς την κορυφή, παρατηρούσα πίσω μου δυο άνδρες, που πραγματικά με παρακολουθούσαν. Στην αρχή ανησύχησα μήπως ήταν τίποτα κλεφτρόνια ή κάτι τέτοιο και θα μου χαλούσαν την υπέροχη διάθεση της μέρας, αλλά δεν με πλησίαζαν, απλώς με παρακολουθούσαν. Κι αφού τους έκανα μερικά παιχνίδια για να δω περί τίνος πρόκειται, κατάλαβαν ότι τους πήρα είδηση κι εξαφανίστηκαν.

Αφού ολοκλήρωσα την αναρρίχηση κι έφτασα μέχρι την κορυφή, το απόγευμα επέστρεψα τόσο χαρούμενος και τόσο ευτυχισμένος στο καταφύγιο, όπως δεν ήμουν ποτέ άλλη φορά μέχρι τότε στη ζωή μου! Κι αφού έκανα το μπάνιο μου, βγήκα ν' απολαύσω το υπέροχο απόγευμα. Κι εκεί που καθόμουνα μόνος μου, ξαφνικά μου την πέφτει εν ψυχρώ ένα κουκλί! Γύρω μας ήταν ένα σωρό νεαροί παιδαράδες, τι ήθελε από μένα εκείνο το κουκλί; Κι επειδή ούτε κι αυτό ήταν φυσιολογικό, παρότι η μικρή μου άρεσε κι αν υπήρχε λιγάκι λογική στο πέσιμό της θα την ... χούφτωνα από την πρώτη στιγμή, κράτησα κάποιες σχετικές επιφυλάξεις κι έδωσα λίγο περισσότερο χρόνο να δω που το πάει. Κι αφού δεν ήταν λογικό, έτσι όπως ξαφνικά μου την έπεσε, έτσι ακριβώς ξαφνικά κάποια στιγμή, βρήκε μια χαζή δικαιολογία κι εξαφανίστηκε. «Είπα κι εγώ! Τόσο γόης πια; Από πότε»!!!;;; ...

Την άλλη μέρα τα χαράματα, ξεκίνησα για την επιστροφή. Χαιρέτησα τη Μαρία του καταφυγίου που κι αυτήν ενημέρωνε τακτικά την αστυνομία για τις κινήσεις μου και κατηφόρισα για τα Πριόνια, να βρω κάποιον περιηγητή μ' αυτοκίνητο, που θα μπορούσε να με κατεβάσει ως το Λιτόχωρο κι από κει, να πάρω το λεωφορείο για τον Βόλο. Την ώρα που περίμενα στον χώρο στάθμευσης, έκανα οτοστόπ μας και μ' εξυπηρετήσει, σ' ένα περιπολικό του τμήματος Λιτοχώρου. Κι αυτοί προθυμότατοι, δέχτηκαν να με πάρουν μαζί τους! «Αυτή είναι αστυνομία, όχι

του Βόλου» σκέφτηκα. Δεν δάγκωνα τη γλώσσα μου!!!;; ... Αυτό το περιπολικό, είχε έρθει για να με συλλάβει!!! ... Εμένα!!! ... Γιατί!!!;; ... Για μια βλακώδη εκτίμηση ενός δικηγόρου και μιαν απόπειρα αυτοκτονίας που δεν είχα σκεφτεί και φυσικά, δεν είχα πραγματοποιήσει ΠΟΤΕ!!! ...

Κι έτσι χωρίς την παραμικρή εγκληματική ενέργεια ή παράλειψη, χωρίς την παραμικρή νομική εκκρεμότητα, μόνο και μόνο γιατί εκκρεμούσε η μηνυτήρια αναφορά μου εναντίον των αστυνομικών, βρέθηκα νοσηλευόμενος για δύο περίπου μήνες στην κλινική οξέων της Ν. Εφέσου και τρία απαίσια χρόνια, εξαρτημένος από τα νόμιμα κρατικά, ψυχιατρικά ναρκωτικά.

Και δεν είχα καθόλου άδικο μ' όλα αυτά τα περίεργα που είχα παρατηρήσει εκείνες τις μέρες. Όντως το ελικόπτερο εμένα παρατηρούσε πάνω από το καταφύγιο κι έδινε το στίγμα μου στην αστυνομία. Το είχε ζητήσει η αδερφή μου κι ο ξάδερφός μου, αλλά στην αρχή τους είπαν πως δεν ήταν δυνατόν να σηκώσουν ελικόπτερο για να με βρουνε και να με προλάβουν από την υποτιθέμενη αυτοκτονία. Αλλά αφού αναγκάστηκαν λόγω τραυματισμού του γερμανού, με την ευκαιρία ρίξανε και μια ματιά για μένα.

Ναι οι άντρες που μ' ακολουθούσαν, ήταν της ομάδας διάσωσης κι ήταν σ' ανοιχτή επικοινωνία με τον ξάδερφό μου!

Κι η Λία, αυτό το τρυφερό γκομενάκι, ήταν κάποια Κατερίνα, του Τμήματος Ασφαλείας Βόλου, που νομίζω αλλά δεν είμαι σίγουρος γιατί δεν την θυμάμαι πια καλά, ότι την είδα και μια φορά μέσα στο συμβατικό της ασφαλείας, απέναντι από το σπίτι μου τα ξημερώματα. Αλλά να 'ρθει και τώρα να μου την πέσει, άμα είναι ακόμα τρυφερή όπως τότε! Θα το ευχαριστηθούμε σίγουρα ... και οι δυο μας

Αυτά τουλάχιστον μου διαβεβαίωσε, χμ με ... καμάρι για τις διασυνδέσεις του ο ξάδερφός μου. Κι όλοι αυτοί οι ελικοπτεράδες, οι διασώστες, οι ασφαλίτισσες κλπ, που με παρακολουθούσαν υποτίθεται για να με σώσουν από μιαν αυτοκτονία που ουδέποτε είχε περάσει απ' το μυαλό μου, καθότι ούτε με γοήτευσε ποτέ ένα τέτοιο ενδεχόμενο, αλλά ούτε κι έχω τα κότσια να κάνω κάτι τέτοιο, αντί να με πλησιάσουν και να με γλιτώσουν όπως είχαν χρέος κι υπηρεσιακό καθήκον, ασχέτως του ότι είχαν κάνει λανθασμένη εκτίμηση, κάθονταν απλώς και με παρακολουθούσαν, για ν' απολαύσουν τον τρόπο με τον οποίο θ' αυτοκτονούσα!!! ... Ναι, περιμένανε πως και πως ν' αυτοκτονήσω, για ν' απαλλαγούνε δια παντός από την παρουσία μου! Κι αυτό φυσικά για όλους τους υπεύθυνους του συντονισμού της παρακολουθήσεώς μου και του εισαγγελέα Λιτοχώρου, συνιστά ποινικό αδίκημα κατά τις διατάξεις του **Π.Κ. άρθρο 307 παράλειψη λύτρωσης από κίνδυνο ζωής!!!** ...

Κι αυτός ο περίεργος εισαγγελέας του Λιτοχώρου, που διέταξε τελικά τη σύλληψή μου και τον εγκλεισμό μου στην κλινική, χωρίς να έχω διαπράξει το παραμικρό ποινικό αδίκημα, χωρίς απόπειρα αυτοκτονίας και χωρίς ούτε έναν νόμιμο λόγο, παρά μόνο για τη φιλική και συναδελφική αλληλεγγύη προς τις αστυνομικές και εισαγγελικές υπηρεσίες του Βόλου; ... Πολύ θα ήθελα να μάθω ποιος ήταν, έστω και τώρα! ...

Έτσι έχει λοιπόν κ συνήγορε κι αρκετά περιληπτικά σας διαβεβαιώ, η ουσιαστική πλευρά της υποθέσεως. Και τώρα εάν σας κούρασα πολύ, κάντε ένα διάλλειμα για ξεκούραση κι ελάτε να μπούμε επιτέλους και στο τυπικό κομμάτι της υποθέσεως, που τώρα εκτιμώ, πως θα το καταλάβετε πάρα πολύ καλύτερα! ...

5. Το τυπικό της υποθέσεως

Αν και χρονικά η υπόθεση, εξελίσσονταν σχεδόν ταυτόχρονα σ' όλα τα πειθαρχικά και ποινικά όργανα, για χρηστικούς και μόνο λόγους αρχειοθέτησης, διαχώρισα το τυπικό μέρος της σε 4 ενότητες, την 1^η Ε.Δ.Ε., την 2^η Ε.Δ.Ε., το ποινικό της μέρος και το ποινικό, εναντίον των πραγματικών υπευθύνων.

Όλο το αρχειακό μου υλικό, σας το κοινοποιώ για κάθε νόμιμη χρήση, ελπίζοντας πως από κάποιον φιλότιμο θα τύχει προσεχτικής μελέτης και έρευνας, ούτως ώστε εάν είναι πραγματικά φιλότιμος, να συγγράψει μία σχετική εργασία και να την κοινοποιήσει στη Σχολές της Αστυνομίας, ώστε να μην υπάρξει ποτέ στο μέλλον παρόμοια περίπτωση, πειθαρχικής κι υπηρεσιακής γελοιοποίησης. Προς γνώση και συμμόρφωση όλων ...

Κρατήστε απλώς ως βασικό στοιχείο, πως χρονική αφετηρία της υποθέσεως, ουσιαστικά είναι η υπόθεση «Σούσουρο» και το πρωτότυπο κανόνισμά της, από τον εξαιρετικό ... πατεντιάρη διοικητή μου, ή «χούφτα» όπως τον ήξερε η πιάτσα και δεν θέλω να ξέρω γιατί!; ...

Δυστυχώς σ' αυτό το σημείο, είμαι αναγκασμένος να διακόψω την αναφορά μου, διότι όσα έγγραφα από σήμερα τα χαράματα και μέχρι τώρα το απόγευμα 8:30 μμ, δεν ξέρω γιατί, από κάποιο πρόβλημα στον υπολογιστή μου, το word έκλεισε ξαφνικά κι όλα χάθηκαν! ... Κι επειδή έχω ήδη καταβληθεί σωματικά και ηθικά από το χάσιμο της εργασίας μου, θα κάνουμε το εξής.

Ούτως ή άλλως, αυτό που έκανα, ήταν να σας αναλύω λίγο καλύτερα τα στοιχεία που περιλαμβάνονται στο pdf **2012-01-06] Μηνυτήρια αναφορά - αίτηση** που σας έστειλα και προχθές 9-9-2018. Βέβαια τώρα τα 'βαζα λίγο καλύτερα σε σειρά, αλλά δεν είμαι σε θέση, να ξαναχάσω τόσο όγκο εργασίας σαν τον σημερινό!
...

Γι' αυτό εξετάστε τα στοιχεία που αναφέρονται σ' αυτά και μεταβείτε στο αρχειακό μου υλικό που σας κοινοποιώ, για την όποια διασταύρωση χρειάζεστε. Όπου χρειαστείτε βοήθεια, ζητείστε τη μου ανά πάσα στιγμή και θα σας κατευθύνω αναλόγως.

Μία σημείωση μονάχα, το τέταρτο αρχείο «ποινικό εναντίον τους», στον δικό μου υπολογιστή δεν ανοίγει και μάλλον είναι αυτό που μου δημιουργεί κι όλα τα προβλήματα στο word. Επειδή όμως υποθέτω, πως εσείς έχετε το κατάλληλο προσωπικό και τα μέσα για να το ανοίξετε, σας το στέλνω κι αυτό. Μέσα του, πιθανότατα υπάρχει κι η φωτοτυπία της άδειας του «Σούσουρου». Επειδή δεν είμαι όμως βέβαιος, σας αποστέλλω και μια της φωτογραφία από το κινητό μου, καθότι πλέον εδώ που βρίσκομαι, δεν έχω πια όλα τα τεχνικά μου μέσα διαθέσιμα!

Χίλια συγγνώμη, αλλά μου είναι αδύνατον να ξαναγράψω όλα αυτά που είχα γράψει μέχρι τώρα από τα χαράματα! Συγχωρείστε με! ...

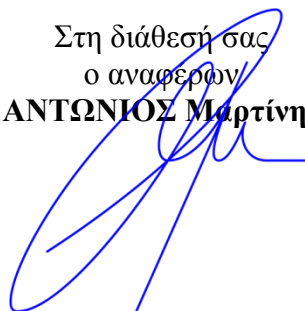
Τέλος να σημειώσω μονάχα για την ολοκλήρωση του τυπικού της αναφοράς μου, πως εκείνο που ζητάω από τον συνήγορο του πολίτη, είναι η συνδρομή του για την άμεση επανεκδίκαση της υποθέσεώς μου στο αρμόδιο Πειθαρχικό Συμβούλιο, ή άλλης ενδικοφανούς συνέπειας, δεδομένης της τελεσίδικης αθωωτικής μου απόφασης από το Τριμελές Εφετείο Λάρισας, η οποία με δόλο και με την συνέργεια του δικηγόρου μου Μενελάου Μαρτινόπουλου (**Π.Κ. άρθρο 233 απιστία δικηγόρων**) δεν περιλήφθηκε στην πειθαρχική διαδικασία, γεγονός που με εμφανίζει για το ίδιο ακριβώς αδίκημα, ταυτόχρονα αθώο και παντελώς ένοχο, τιμωρημένο μάλιστα με την ανωτάτη πειθαρχική ποινή της αποτάξεως!

Κι αυτό είμαι σίγουρος κ Συνήγορε του Πολίτη, πως ούτε κι εσείς το εκτιμάτε ως εικόνα σοβαρής χώρας και σοβαρής, αδιάβλητης δικαιοσύνης! Έτσι δεν είναι!; ...

Ελπίζοντας στην τιμή του ρόλου σας και ζητώντας γι' ακόμη μια φορά συγνώμη για την απροσδόκητη προδοσία της τεχνολογίας, παρακαλώ όπως με κρατάτε συνεχώς ενήμερο για οποιαδήποτε εξέλιξη. Ευχαριστώ.

Βόλος, Τρίτη 11 Σεπτεμβρίου 2018 / 10:03 μμ

Στη διάθεσή σας
ο αναφερόν
ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μαρτίνης

ΚΟΙΝΟΠΟΙΗΣΗ

1. Υπουργό Δικαιοσύνης, Διαφάνειας και Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων κ **Μιγάλη Καλογήρου**: Grammateia@justice.gov.gr
2. Ένωση Δικαστών και Εισαγγελέων: endikeys@otenet.gr
3. Δικηγορικό Σύλλογο Αθηνών: info@dsa.gr και dvervesos@ath.forthnet.gr
4. Υπουργό Προστασίας του πολίτη κα **Όλγα Γεροβασίλη**: pressoffice@yptp.gr
5. ΥΠΠ / Διεύθυνση Εσωτερικών Υποθέσεων: dey1@otenet.gr και internalffairs@astynomia.gr